

วิธีสะกดจิตให้สงบพบสุข

หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ

ฟังพากันตั้งใจให้ดี บัดนี้ถึงวาระที่เราจะต้องอบรมจิตใจของตัวเอง ให้เข้าถึงความสงบเพราะความสุขนั้นอื่นเสมอด้วยความสงบไม่มี หมายความว่าความสุขอย่างอื่นนะ มันจะไปยิ่งกว่าความสงบนั้นไม่มี ดังนั้นผู้ต้องการความสุขที่แท้จริงมันก็ต้องมาฝึกจิตใจนี้ให้เข้าถึงความสงบ ก็จะได้พบกับความสุขแท้จริง

ผู้ประพฤติธรรมในพุทธศาสนานี้ ก็ต้องให้มันมีจุดหมาย ถ้ามันไม่ตั้งจุดหมายไว้อย่างนี้ มันก็ไม่ได้ผล การปฏิบัตินั้นนะ จุดหมายคือมุ่งที่จะทำใจให้สงบ นั่นแหละคือจุดหมาย ในขั้นแรกนี้ทำอย่างไรจิตจึงจะสงบลงไปได้ เราก็ทำลงไป ก็อาศัยสติ นั่นแหละสำคัญมาก ถ้าสติเข้มแข็งแล้วก็สามารถที่สะกดจิตนี้ให้สงบลงไปได้ โดยเพ่งลมหายใจเข้าออกเป็นอารมณ์ เป็นเครื่องดำเนินหมายความว่าอย่างนั้น เราจักไม่คิดไปในเรื่องอื่นใด จักดูแต่ลมหายใจเข้าหายใจออกเท่านั้น หายใจเข้าไปถ้าไม่ออกมาก็ตาย หายใจออกไปแล้วไม่กลับเข้ามาก็ตาย ชีวิตของ

เรานี้มีน้อยนิดเดียวหนึ่ง ถ้าเฟ่งดูให้จริงๆแล้ว มีอยู่แค่ลมหายใจ
เข้าออกแค่นี้เอง ลองสังเกตดู ลมหายใจเข้าออกมันก็มีอยู่ใน
ปัจจุบันนี้เท่านั้น ไม่ใช่มีอยู่ในอดีตที่ล่วงแล้วมา ที่ล่วงแล้วมา
มันก็ดับไปแล้วนี่ ลมหายใจมันหายไปแล้ว ที่ล่วงแล้วมานะ
อนาคตลมหายใจก็ยังไปไม่ถึง มีอยู่แค่ปัจจุบันนี้เท่านั้นเอง ที่ให้
ตัวเองรู้ว่าตนยังมีชีวิตอยู่ก็เท่านั้นแหละ

แต่มนุษย์เราส่วนมากมันไม่สำคัญว่าชีวิตมีเท่านี้ มันสำคัญ
ว่าตนนั้นจะมีอายุยืนยาวนานไปอยู่ เหตุฉะนั้นจึงได้เพลิดเพลิด
มัวเมา จึงตั้งอยู่ในความประมาท ไม่รีบเร่งบำเพ็ญบุญกุศล อัน
เป็นหนทางแห่งความสุขให้แก่ตัวเอง เอาแต่เพลิดเพลิดใน
การละเล่นต่างๆ ในการแสวงหาความสุขสนุกสนานชั่วคราว อัน
นี้นับว่าเป็นความประมาทของมนุษย์เรา สำหรับผู้ใดตื่นตัวได้ไม่
ประมาทก็นับว่าเป็นวาสนาของผู้นั้น

เช่นอย่างว่าผู้ที่คิดบวชเรียนในพระพุทธศาสนา นี้ก็นับว่า
เป็นผู้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท แต่บางคนในเบื้องต้นนะไม่
ประมาท แต่ในท่ามกลางคือต่อไปเกิดความประมาทขึ้นก็มี ใน

ขั้นแรกรู้สึกกะปรีกะเป่าทำความดี ขยันขันแข็งสำรวมตนด้วยดี
ครั้นเมื่อไปๆกลายเป็นคนเลินเล่อผลอสติ ไม่รู้จักสำรวมกายา
จําใจให้เป็นปกติเหมือนแต่ก่อน ผู้นั้นก็เลยถึงซึ่งความเสื่อม การ
เป็นนักบวชเนี่ยนะ

เพราะฉะนั้นทุกคนต้องรักษาความไม่ประมาทไว้ให้ได้ คือ
รักษาสตินั่นเองนะ ตนพิจารณาเห็นร่างกายนี้เป็นของไม่เที่ยง
เป็นทุกข์เป็นอนัตตาอย่างไร ก็ให้กำหนดรู้เห็นอยู่อย่างนั้น
เรื่อยไป อย่าให้มันเห็นเป็นอย่างอื่นไป เช่นร่างกายนี้เป็นอสุภะ
คือไม่สวยไม่งามก็ให้พิจารณาเห็นว่ามันไม่สวยไม่งามอย่างนั้น
เสมอไป เมื่อร่างกายนี้มันเป็นของไม่เที่ยง ก็ให้เกิดความรู้
ความเห็นว่ามันไม่เที่ยงอยู่อย่างนั้น เมื่อร่างกายนี้มันเป็นทุกข์
ทนได้ยากลำบาก มันทนอยู่นิ่งๆไม่ได้ ก็ให้มันเห็นว่า เป็นทุกข์ทน
ได้ยากจริง เพราะว่าร่างกายนี้มันต้องได้เคลื่อนไหวอยู่เรื่อยไป
จึงพอประทังได้ แต่ถ้าจะมานั่งนิ่งๆอยู่ตลอดเวลาเนี่ยไปไม่ได้
เลย หรือจะต้องนอนตลอดเวลานี้ก็ไม่ได้อีก จะต้องเดินอยู่
ตลอดเวลา ก็ไม่ได้ จะต้องยืนอยู่ตลอดเวลา ก็ไม่ได้ นั่นแหละมัน

ทนอยู่ไม่ได้เลย มันทนอยู่ อยู่นิ่งๆไม่ได้เลยร่างกายนี้ ต้อง
เคลื่อนไหวไปมาอย่างนี้ มันจึงพอประทังอยู่ได้

นี่แหละลักษณะแห่งความทุกข์ของร่างกาย ให้พาพิจารณา
ดูให้มันเห็น อย่าไปเข้าใจว่าเป็นเรื่องธรรมดาไปอย่างนั้นเปล่าๆ
โดยไม่มองเห็นลึกไปกว่านั้น ธรรมดาจริงอยู่ แต่ธรรมดาทุกข์
ต้องให้เข้าใจอย่างนั้น ไม่ใช่ธรรมดาเฉยๆ การยืน เดิน นั่ง นอน
กิน ดื่ม พุดจา ทำการงานต่างๆหมุ่นี่นะมันเรื่องของความทุกข์
ทั้งนั้นเลย เรื่องของความทนอยู่ไม่ได้ของร่างกายสังขารนี้ ต้อง
ได้เคลื่อนไหวไปมาอยู่อย่างนั้น นี่ต้องพิจารณาให้เห็นอยู่อย่างนี้
แล้วมันก็จะได้เกิด**นิพพิทา** ความเบื่อหน่าย ทำไมมันยังเป็นอยู่
อย่างนั้น ก็มันบังคับไม่ได้ ไม่มีอำนาจใดๆในโลกจะมาบังคับ
ร่างกายนี้อยู่นิ่งๆได้ หรือให้มันเที่ยงไม่ต้องแปรผันเป็นอย่างอื่น
เลย อย่างนี้มันเป็นไปไม่ได้ ธรรมชาติไม่ได้สร้างมาอย่างนั้น
ธรรมชาติสร้างขึ้นมาแล้วมันก็ให้มันแปรผันไปในที่สุดก็มัน
แตกดับลง อันนี้ธรรมชาติมันสร้างมาอย่างนี้นะ สังขารร่างกาย
อันนี้ นอกในร่างกายนี้ออกไปก็เหมือนกันหมดเลย ก็ต้องพิจารณา

ให้มันเห็นอย่างนี้จึงเรียกว่าเป็นผู้ไม่ประมาท คือเป็นผู้ค้นหาความจริงของชีวิตของอัฐภาพร่างกายนี้อยู่

ถ้าบุคคลไม่มาเพ่งพินิจพิจารณาร่างกายให้เห็นตามสภาพความจริงอย่างว่านี้แล้ว เมื่อเวลาร่างกายมันวิบัติลง มันแปรปรวนไป ดวงจิตดวงนี้ก็เป็นทุกข์เป็นโศกแล้วบัดนี้ ทั้งสะดุ้งหวาดกลัวต่อความตาย จิตนี้ยังเป็นทุกข์หลาย เมื่อไม่ได้พิจารณาให้รู้ล่วงหน้าไว้ละ แล้วก็ตั้งถามมันก็ไม่บรรเทาลงเลย ผู้ใดพิจารณาเห็นว่าชีวิตนี้มีประมาณน้อยนิดเดียวอย่างว่านี้นะ มันก็ทำให้ตั้งหาความทะเยอทยานอยากได้อะไรต่ออะไรในโลกนี้มันเบาบางลงไปเลย มันไม่ทราบว่าจะไปชวนชวายเป็นอะไรนักหนา

ในเมื่อชีวิตนี้มีน้อยนิดเดียวหนึ่ง ไม่ทันไรก็จะจากโลกนี้ไปแล้ว บางคนผู้มีกรรมมีเวรติดตามมาแต่ก่อน มาตัดรอนเอา อายุนี้ยังไม่ถึงอายุไขก็ตายก่อนแล้ว บางคนพอเกิดมาได้ไม่กี่วัน ก็เดือน ก็ตาย บางคนเกิดมาแล้วพอเป็นเด็กเป็นเล็กกำลังน่ารักเฝ้า ก็มาตายเสีย บางคนพอเกิดขึ้นแล้วพอมาเป็นเด็กนักเรียน

เข้า บางทีก็นั่งรถไปโรงเรียน รถคว่ำ รถชนกัน เข้า ก็ตายหมู่
อย่างนี้นะ บางคนก็กำลังอยู่ในวันหนุ่มวัยสาวก็มีอันเป็นไปมา
ตายไปเสีย บางคนก็อยู่ในวันกลางคน เข้า กำลังแบกภาระของ
การเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย กำลังขวนขวายตั้งเนื้อตั้งตัวให้รำให้รวย
เป็นฝั่งเป็นฝาเหมือนเพื่อนทั้งหลาย ก็มีอันเป็นไป คือมาตาย
จากลูกจากเมียจากผัวไป เสีย...บางคนก็ถึงวัยแก่วัยชรา เข้า
ร่างกายก็ทรุดโทรมลงจะตายก็ไม่ตายก็ทนทุกข์ทรมาน เดินไป
ไหนมาไหนก็ลำบาก บางคนก็เป็นอัมพาต อัมพาตนี้นานตาย
กว่านี้ ทนทุกข์ทรมาน ข้ำวน้ำก็ต้องให้ผู้อื่นป้อน จะไปไหนก็ต้อง
ผู้อื่นได้ประคับประคอง ต้องเอาใส่รถเข็นไป นี่ ตายก็ไม่ตาย มัน
จะมีกำลังแข็งแรงขึ้นกว่าเก่าก็ไม่มี บางคนก็หูดึง บางคนก็ตามัว
ตาฝ้า มองอะไรก็ไม่เห็นชัด แต่ก็ไม่ได้ตายง่าย

นี่แหละลักษณะแห่งความทุกข์ ให้ฟังพากันพิจารณากันให้
ดี มันทนได้ยากลำบากอยู่อย่างนี้แล้วจะไปเพลิดเพลินไปเอา
อะไรเล่า จะเพลิดเพลินได้ก็นานก็เดือนก็ปี ใ้ร่างกายอันนี้มัน
จะมีกำลังวังชาพอที่ให้สนุกสนานไปนะ ลองบวกลบคูณหารกัน

ดู น้อยเดียวหนึ่งนะ เพลิดเพลินมัวเมาความสุขสนุกสนานอัน
นั้นนะ มันแทรกอยู่ด้วยทุกข์ เหมือนตั้งยาพิษเคลือบน้ำตาล
ดังกล่าวให้ฟังมาแล้วนะ มีทั้งสุขมีทั้งทุกข์คลุกเคล้ากันไป ชีวิต
ของผู้ครองเรือน เอ้า ฝ่ายหนึ่งไปสนุกสนานดี ฝ่ายหนึ่งกลับเศร้า
ใจคับแค้นใจ บังเอิญเงินขาดมือลงไป ไม่มีเงินจะจ่ายยืม
เดือนร้อนใหญ่ บังเอิญอันนั้นก็ขาดไป อันนี้ก็ไม่มี ซื้อมาขี่ เอ้า
รถก็มาชำรุดลงไม่มีเงินจะซ่อมรถ เอาแล้ว ก็เดือนร้อนแล้ว ปลูก
บ้านแปลงเรือนอยู่ อยู่ไปอยู่มา ตนมมีเงินน้อยจะทำให้แข็งแรงก็
ไม่ไหว บ้านเรือนก็ชำรุดลง ไม่มีเงินจะซ่อมแซม ไม่มีเงินจะ
สร้างใหม่ก็เป็นทุกข์

อันนี้ลองพิจารณาดู ชีวิตของคนเราเนี่ย มันมีแต่กองทุกข์แท้ๆ
น้ำ ถ้าไม่พิจารณาก็ไม่เห็น เอ้า ถ้ามันทุกข์อย่างนั้นนะ คนเรา
มันจะไม่ฆ่าตัวตายหมดซะแล้วหรือ...ไม่ฆ่า เพราะมันมีสุข
ชั่วคราวนั้นเป็นเหยื่อล่อ เอ้า มันทุกข์ไปพักหนึ่งน้อยนึ่งก็กลับสุข
ขึ้นมา อย่างนี้แหละ มันให้เพลิดเพลินสนุกสนานไประยะหนึ่ง
ไปๆหน่อหนึ่งทุกข์ก็ประดังประเดขึ้นมา กลุ้มใจ บางคนทุกข์ติด

ต่อเนื่องกันไปนานก็ฆ่าตัวตายโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง มีอยู่ถมไปโลก
อันนี้ นี่พรรณนาถึงความทุกข์แห่งชีวิตนี้ ก็ทำไมมันจึงเป็นทุกข์
อย่างนั้น ก็มันเป็นอนัตตา มันบังคับไม่ได้ มันไม่อยู่ในบังคับ
บัญชาของผู้ใด ร่างกายสังขารอันนี้นะ นอกร่างกายนี้ออกไปก็
เหมือนกัน เช่นแก้ว แหวน เงิน ทอง ของมีค่าต่างๆในโลกอันนี้
ได้มาแล้วก็สูญหายไป ได้มาแล้ว ใช้จ่ายไป ก็หมดไป เอา
ส่วนใดที่ไม่หมด ใจขโมยมันรู้เข้ามันมาลักเอาไป หรือมีการเอา
ปิ่นเอามีดมาจี้เอาเฉยๆนี่นะ พวกเจ้าของทรัพย์ก็ระทมใจ
ช่วยกันพิจารณาความจริงของชีวิตนี้ให้มันรู้มันเห็น

ถ้าพิจารณาเห็นตามที่แนะนำมานี้นะ ตัณhamันต้องเบา
บางลงแน่นอนเลยทีเดียว ความทะเยอทยานอยากในจิตใจก็
เบาลง มันจักไม่แกกกล้าขึ้นไปได้เลย เพราะมองดูแล้วมันไม่มี
อะไรเป็นแก่นเป็นสาร ถ้าขึ้นไปยึดไปถือเอาไว้เท่าไรมันยังเป็น
ทุกข์หลายเท่านั้น **ตัณหา**กับ**อุปาทาน**นะมันเป็นคู่กัน เมื่อไม่ละ
ตัณหานี้ให้มันสงบลงมันก็ยึดถือบ่บนี้ นั่นแหละ มันกลายเป็น
อุปาทานไป เมื่อมันยึดถือไว้แล้ว มันก็เป็นเหตุให้แสวงหาในสิ่งที

ตนยึดไว้ในใจนั้น เมื่อแสวงหาไปไม่ได้สมหวังก็เอาแล้ว เป็นทุกข์
แล้ว เตือนร้อน อย่างนี้แหละ

นอกจากจะเป็นทุกข์อยู่ในปัจจุบันนี้แล้วมัน ความยึดความ
ถือนี้ยังเป็นตัวกรรม นำดวงจิตให้ไปเกิดในภพน้อยภพใหญ่
ต่อไป แต่เกิดในชาติใดก็ไปผูกพันกับของไม่เที่ยงนั้นแหละ ไป
ผูกพันอยู่กับสร้อยคอ ตุ่มหู แหวนเพชร นาฬิกาข้อมือ รองเท้าสั้น
สูง เสื้อคลุมสำหรับประดับเกียรติผู้เป็นบัณฑิต เรียนจบปริญญา
ตรี ปริญญาโท เข้า ไปชื่นชมยินดีอยู่กับเครื่องหอมของผู้มีอำนาจ
เช่นตำราวจ ทหาร เค้เอาเครื่องประดับมาติดตัวเข้าให้ ดีอกดีใจ
ว่าตนมีเกียรติมียศ เวลาเกิดสงครามมาเค้ก็ใช้เราไปตายก่อน
เพื่อน นี้แหละ ตัณหานะ พิจารณาเอา มันยังว่าดีอยู่นี้ เค้ยก
ย่องว่าทแก้วทหาร ทหารหาญของชาติ พอเค้ยกย่องเข้าไปก็
ฮึกเหิม ฮึกเหิมขึ้นเลย ลืมตายไปนั้นแหละ ดังนั้นหมูนี้นันต้อง
เก็บมาคิด มาพิจารณาคนเรานะ ถ้าไม่พิจารณาให้เห็นความ
จริงของชีวิตดังกล่าวมานี้แล้ว มันจึงติดจึงข้องอยู่ในโลกนี้แหละ
มันจึงผูกพันอยู่ในโลกนี้ จึงไม่อยากหนีออกจากโลกนี้ เรือง

มันนะ จะเก็บเอาความคิดมากรองดูให้ดีแล้ว มันไม่เป็นสิ่งที่ควรจะ
ปรารถนา อยากจะอยู่ อยากจะผูกพันกับมันเลย โลกอันนี้นะ

นักปราชญ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ที่พระองค์ท่าน
พ้นไปแล้วนั้น หรือว่าพระอรหันต์ทั้งหลาย นักปราชญ์ทั้งหลายที่
ท่านพ้นไปแล้วนั้น ก็เพราะท่านมาพิจารณาเห็นความเป็นไป
ของชีวิตตามความเป็นจริงดังกล่าวมานี้เอง สรุปลงแล้วว่า ทุก
สิ่งทุกอย่าง ไม่มีตัวไม่มีตน ไม่มีเราไม่มีเขา เอ้า ถ้าไม่มีตัวไม่มี
ตนอย่างนั้นแล้ว จะทำบุญกุศลไปให้ใคร พระพุทธเจ้าจึงสอนให้
ละชั่วทำดีไปเพื่อใคร ใ้ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ละชั่วทำดี
นั้นนะ ก็เพราะว่ามนุษย์และสัตว์ทั้งหลายนั้นนะ เมื่อมันยังไม่รู้
แจ้งในธรรมของจริงนะ มันก็ยึดเอาขันธ ๕ นี้มาเป็นตัว เป็นของ
ของตน มันพำพันธ์ ๕ นี้ทำดีบ้างทำชั่วบ้างไป สะสมบาปกรรม
ใส่ตัวเอง นั้นแหละ บาปกรรมนั้นมันก็เลยจุดคร่าไปสู่นรก
อบายภูมิได้จนทุกข์ทรมานอยู่ พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐในโลก
พระองค์ได้สร้างบารมีมาก่อนคนอื่นสร้างบารมีมาเต็มแล้ว
พระองค์พ้นแล้ว พ้นจากอำนาจแห่งตัณหานี้แล้ว ถึงสุญญตา

นุบัสนา คือเห็นแจ้งว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ของเรา โลกอันนี้นะ
ท่านเห็นแจ้งด้วย ท่านพ้นด้วยนั้นแล้ว พระองค์เจ้าจึงมาแนะนำ
สั่งสอนให้พุทธบริษัทละชั่วทำดี เมื่อละความชั่วได้ ทำแต่ความ
ดีใส่ตัว เช่นนี้ความดีคือบุญกุศลนี้มันก็ยกยอชีวิตให้สูงขึ้นไป
ตามลำดับ

นี่แหละทำไมพระศาสดาท่านสอนให้ละชั่วทำดีนะ ก็ทำดี
เพื่อตัวเองนี่แหละ ตัวเองยังหลงยึดหลงถือของไม่เที่ยงอยู่ ยัง
ปล่อยวางของไม่เที่ยงไม่ได้เพราะอะไรมันถึงปล่อยวางไม่ได้ ก็
เพราะว่าบุญตัวมันน้อยสติปัญญาก็น้อย นี่ ต้องให้เข้าใจเหตุผล
อย่างนี้ เหตุฉะนั้นนะ เราจึงต้องสร้างบุญสร้างกุศลต่อไป บุญกุศล
นี่แหละมันไปหล่อหลอมจิตให้เกิดปัญญาความรู้ความฉลาด
ขึ้นมา บุคคลผู้มีปัญญาแหลมคมเต็มทีเท่านั้นแหละ ถึงจะถอน
ตนออกจากโลกอันนี้ได้ ถึงจะอยู่เหนือโลกนี้ได้ จึงจะมองเห็นว่า
ทุกสิ่งไม่ใช่ของเรา แล้วก็ ทั้งเห็นด้วย ทั้งปลงทั้งวางลงด้วยที่นี้
นั้นแหละถึงจุดโน้นนะ มันถึงจะพ้นทุกขี้ได้ ถึงจะเห็นอนัตตา
แจ่มแจ้งได้ ถึงตรงนั้นแล้วก็ไม่ต้องทำอะไรแล้วบัดนี้ ไม่ต้องละ

ชั่วทำดี เพราะว่ามันพ้นแล้วนี่ พ้นจากดีพ้นจากชั่วไปหมดแล้ว
จิตมันอยู่นือความดีความชั่วทั้งหมดแล้ว ความดีความชั่วมัน
เป็นสมบัติของโลกนี้ จิตของผู้ใดยังไม่รู้แจ้งก็ต้องอาศัยดีกับชั่ว
อยู่ในโลกนี้ หมายความว่าอย่างนั้น เมื่อชั่วมันให้ผลก็เป็นทุกข์
ทรมาณไป เมื่อความดีมันให้ผลก็มีความสุขสบายไปชั่วระยะ
หนึ่ง เป็นอยู่อย่างเนี้ย ชีวิตปุถุชนเรานะ พิจารณาให้มันเห็น

ก็นักปราชญ์ผู้มีปัญญาท่านพิจารณาเห็นความสุขในโลกนี้
นะ ว่ามีน้อยนิดเดียวหนึ่ง ไม่พอแก่ความประสงค์ของดวงจิตนี้
เลย ความประสงค์ของจิตนี้มันต้องการมีความสุขสม่ำเสมอ
ตลอดไปเลย ไม่ต้องการให้ความสุขอันนี้มันแปรผันเป็นอย่างอื่น
ไป แต่แล้วมันไม่เป็นไปตามใจหวังสิ เพราะความสุขในโลกนี้มัน
อิงอาศัยวัตถุสิ่งของ เมื่อวัตถุสิ่งของนั้นสูญสิ้นไป ความสุขอันนี้
ก็สูญสิ้นไปตามกัน เช่นอย่างความสุขเกิดจากการมีเงินมาก
การจ่ายเงิน การใช้จ่ายเงินมาบำรุงบำเรอชีวิตก็นับว่ามีความสุข
แล้ว บัดนี้ถ้าเงินทองมันหมดไปเราจะว่าไงละทีนี้ ความสุขนั้น
มันก็หมดไปตามกัน อย่างนี้แหละลองคิดดู แม้สิ่งอื่นๆที่มัน

อำนาจความสุขให้ก็เหมือนกันนั่นแหละ เช่นรถราอย่างนี้นะ
จริงอยู่หละมันพาให้วิ่งไปสู่จุดหมายได้จริงแต่แล้ว ไปๆมาๆโน่น
ก็ชำรุดลงแล้ว เสียหายลงไปแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว อ้าว เจ้าของ
รถก็เสียดายเสียใจ ใจความสุขที่มีรถมีรานั้นก็หายไปหมดเลย
ความทุกข์เกิดขึ้นมาแทน ไม่มีรถขี่ วิ่งเต็นหาเงินหาทองมา ซื้อ
รถ นี่แหละ มันได้ทั้งทุกข์ได้ทั้งสุข โลกสงสารอันนี้นะ ชีวิตอัน
ท่องเที่ยวอยู่ในสงสารนี้นะ แต่แล้วเมื่อสรุปลงสู่สุดท้ายแล้วมีแต่
ทุกข์ อันสุขที่ว่ามันหายหน้าไปแล้ว

ลองคิดดูเมื่อเวลาคนเรา คนจะตายนะ เราจะไปเรียกร้องหา
ความสุขที่ไหนมา ให้ได้ความอุ่นใจเล่า มีแต่ทุกข์นั่นแหละ มีแต่
ความรู้สึกที่เป็นทุกข์อย่างเดียว เมื่อเวลาจวนจะตาย ไฉนจึงว่า
อย่างนั้น ก็ว่าอย่างนั้นก็เพราะร่างกายนี้มันอาศัยไม่ได้แล้วนี่
มันจะแตกอยู่มระอมมระอแล้วนี่ มันแปรปรวนไป พอแปลงแล้ว
นี่ แล้วจะไม่ให้จิตที่อาศัยอยู่นี้เป็นทุกข์เหลืออันยังงใจเล่า แล้วจิต
นี้เมื่อไม่รู้เท่าร่างกายอันนี้ ไม่รู้เท่าขั้น ๕ นี้ ปลงไม่ตก วางไม่ลง
ละก็ นั่นแหละ เป็นทุกข์ใหญ่เลยจิตนะ นี่มันกระวนกระวาย

เดือดร้อนเลย ก็คิดดูชีวิตนี้นะ สรูปตอนสุดท้ายแล้วมีแต่ทุกข์
อย่างเดียว สุขหายหน้าไปหมดเลย ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ท่านได้
เจริญวิปัสสนาปัญญาให้เกิดขึ้นแล้ว มากำหนดรู้แจ้งในชั้น ๕
นี้ ตามเป็นจริง ท่านปลงท่านวางชั้น ๕ นี้เด็ดขาดลงไปแล้ว จิต
ของท่านอยู่เหนือชั้น ๕ แล้วบัดนี้ เวลาชั้น ๕ นี้มันแปรผัน
จวนจะแตกดับ ท่านก็ไม่เศร้าโศก จิตใจอันนั้นท่านก็ไม่
เดือดร้อน ไม่วุ่นวาย เพราะว่าท่านปลงวางเด็ดขาดลงไปแล้ว
มันขาดจากกันแล้ว มันไม่มีเยื่อใยเลย

นี่แหละการที่บุคคลจะหลุดพ้น จะเห็นอนัตตานุปัสสนาได้
โดยแจ่มแจ้งจริงๆนะ จะเห็นว่าทุกสิ่งไม่ใช่ของเรา มันก็ต้องทำ
ความดีแล้วก็ละความชั่วโดยลำดับมา จนบุญบารมีแก่กล้า จน
ปัญญาบังเกิดขึ้น อย่างวิเศษเลยนี่ ปัญญาอันนั้นแหละมาตัดโลก
สงสารอันนี้ขาดออกจากดวงจิตนี้ ขาดตอนกันเลยบัดนี้ จิตอันนี้
เป็นโลกุตระธรรม แปลว่าจิตนั้นตั้งอยู่ในธรรมเหนือโลก ธรรมอัน
นั้นเป็นธรรมเหนือโลก ไม่ใช่อยู่ใต้โลก ไม่ใช่ปนอยู่กับโลก ที่ท่าน
กล่าวว่าพระนิพพานนั้นแหละ เพราะฉะนั้นการที่คนเราจะมีจิตใจ

สูงอย่างว่านั่นนะ เราก็ต้องฝึกให้มันสูงไปแต่นี้แหละ อย่าให้มัน
คิดไปในทางต่ำ

เช่นบวชเข้ามาแล้วอย่างนี้ละ อย่าไปคิดสักขาลาเพศไป
เพราะการคิดสักขาลาเพศไปอย่างนั้น ความคิดมันตกต่ำไปแล้ว
นั่นนะ มันถอยหลังเข้าคลอง แล้วจะไปคิดทำบาปสิ่งใดเป็นบาป
เป็นกรรม อย่า ใจอย่าไปนึกหวนหาเรื่องเรื่องบาปเรื่องกรรม
เพราะถ้าว่าจิตคิดหวนไปหาบาปกรรมที่ตนเคยทำมา ทำความ
พอใจกับบาปนั้นอยู่เรียกว่า จิตมันตกต่ำไปแล้ว มันไม่ได้อยู่
เหนือโลก อย่างบาปกรรมเหล่านั้นแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วมันจะ
ไปหมუნหาความชั่วได้อีกอย่างไรละ จิตใจที่เป็นอย่างนี้นั้นนะ
เพราะฉะนั้นนะการที่จิตจะอยู่เหนือโลกได้ เราก็ต้องฝึกตั้งแต่มัน
ยังอยู่กับโลกนี้แหละ หัดพยายามประคองจิตนี้ไว้อย่าให้มัน
ตกต่ำไป ถ้าเป็นคฤหัสถ์ผู้ครองเรือนอย่างนี้ก็ พยายามประคอง
จิตของตนให้ตั้งมั่นอยู่ในบุญในคุณให้ได้ อย่าให้จิตมันตกต่ำไป
ในทางบาปอกุศล อย่าให้จิตนี้ไปคิดเฟื่องเลี้ยงอยากจะได้สมบัติ
ผู้อื่นมาเป็นของตน ตนแสวงหามาได้เท่าไรก็ยินดีบริโภคใช้

สอยอยู่เท่านั้น ประคองจิตนี้ไว้ให้ดี อย่าให้จิตนี้มันโกรธ อย่าไป
สร้างความโกรธให้มันหนาแน่นขึ้นในจิตใจ พยายามตัดทอนให้
มันเบาบางลงเรื่อยๆ ยกจิตนี้ให้สูงกว่าความโกรธนั้น อย่างนี้นะ
จึงเรียกว่ามันถึงจะอยู่เหนือโลกได้ มันถึงจะบรรลุถึงโลกุตตร
ธรรมได้ ถ้าไม่ฝึกจิตให้อยู่เหนือโลกไปแต่เวลาอยู่กับโลกนี้แล้ว
ไม่มีทางหละ มันจะอยู่เหนือโลกได้ จะท่องเที่ยวเกิดตายในโลก
นี้เกิดตายก็ภพ ก็ไม่พบกับ โลกุตตรธรรมเลย

เพราะฉะนั้นถ้าใครได้มีโอกาสมาบวชเรียนใน
พระพุทธศาสนา นี้ นับว่าเป็นบุญวาสนาของผู้นั้นอย่างสูง
เพราะผู้นั้นจะมีโอกาสฝึกจิตของคนให้อยู่เหนือโลกไปเรื่อยๆ
พยายามยกจิตของตัวเองให้อยู่เหนือโลกแห่งบาปกรรมความชั่ว
ต่างๆ ความรักความใคร่ต่างๆ หมู่นี้แหละ ให้มันห่างไกลไปเรื่อยๆ
เรามีโอกาสที่จะได้ฝึกตนอย่างนั้นจริงๆเลย ถ้าไปครองเรือนแล้ว
นั้น ก็เหมือนกับปลามันไปแช่อยู่ในน้ำนั้นเองแหละ น้ำมันจะ
เย็นยังไงปลามันก็ทนทุกข์อยู่ไปอย่างนั้นแหละ เพราะว่ามัน
พอใจในน้ำมาแต่กำเนิดแล้ว ถ้ามีคนจับโยนบนบกนี้ตื่น

กระเสือกกระสนอยากจะลงไปหาน้ำ ก็อุปมาได้เหมือนกับ
กุกุบุตรกุกุธิดาที่เกิดมาในโลกนี้แหละ สำหรับผู้นับถือพุทธ
ศาสนา มารดา บิดาก็นับถือ พุทธศาสนาอย่างแรงกล้า เมื่อตน
ได้ลูกได้หลานมาก็ประสงค์อยากให้ลูกหลานของตนสืบพุทธ
ศาสนานี้ ก็จึงพยายามชักจูง แนะนำให้เกิดฉันทะพอใจในการ
บวชเรียนในพุทธศาสนา ฝ่ายลูกหลานขัดพ่อแม่ไม่ได้ก็ตกลงมา
บวช พอมาบวชเข้าไปแล้ว เอ้า ร้อนไม่ได้อาบ อยากไม่ได้กิน
เข้ามาเป็นอย่างนี้จิตก็ตื่นไปเลย ตื่นไปอยากแสวงหาสิ่งที่ต้องการ
เหมือนเดิม ร้อนให้มันได้อาบเลย อยากให้มันได้กินเลย เอาแหละ
บัดนี้นี้กหวนหานี้กทบทวนหาความสุขชั่วคราวที่ตนได้สัมผัสกับ
มันมาแล้วก็ไม่ใช่อันนั่งสมาธิภาวนา ไม่ใช่อันเดินจงกรม
วุ่นวายเดือดร้อนเหมือนกับเค้าจับปลาได้แล้วเค้าก็โยนขึ้นบน
บกนั่นแหละ ตื่นกระเสือกกระสนไป ก็เมื่อผู้ใดรู้ตัวอย่างนี้แล้ว ก็
ไม่ควรประมาทอย่างนั้นเพราะว่ามันมีแต่ทุกข์ในโลกนี้ดัง
พรรณนาให้ฟังมานั่นแหละ

แต่บางคนก็มีเจตนาศรัทธา อยากบวชให้ตนเองจริงๆก็มี
เมื่อเวลาศรัทธามันยังเกิดปีติ มันยังเกิดอยู่ในใจนั้น กิเลส
หยาบๆต่างๆมันก็บรรเทาลงไม่ปรากฏ อย่างนี้นะ ก็มาฝึกฝน
อบรมตนอยู่ในวัด จนได้บวชได้เรียนเลยก็มี พอบวชเข้ามาแล้ว
บัดนี้กิเลสเหล่านี้มันคอยแข็งอยู่นี่ เพราะว่าตนเปลอสติเข้าไป
มันก็ครอบงำเอาทันทีเลย ตนไม่รู้มายาของกิเลสก็เลยเดินไป
ตามอำนาจของกิเลสแล้วบัดนี้ มันเป็นอย่างนั้น เรื่องมันนะ
สาเหตุที่ผู้บวชเข้ามาในศาสนาจะอยู่ไปไม่ได้ก็เพราะเหตุผล
ดังกล่าวมานี้

เพราะฉะนั้นทุกคนน่าจะอยู่ประพฤติพรหมจรรย์นี้ได้ มัน
ก็ต้องอาศัยการเจริญสมาธิภาวนา ได้มาเพ่งพิจารณาเหตุผล
แห่งชีวิต ดังบรรยายให้ฟังมานี้นะ ให้มันเห็นแจ้งตามเป็นจริงไป
แล้ว กิเลสมันก็จะไม่เป็นตัวมารมาคอยจู่คร่าเอาดวงจิตนี้ให้
เดินไปแสวงหาของไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืนดังกล่าวมาแล้วนั้น ต่อไป
เพราะฉะนั้นผู้ที่กำลังฝึกฝนอบรมตนจะบวชอยู่ก็พึงเข้าใจไว้
อย่างนี้ ต้องระมัดระวังใ้มารมันจะมาขัดขวางเอา การที่เพ่งให้

ฝึกคนซะก่อนให้นานพอสมควรก่อน จึงค่อยบวชนั่นนะ ก็เพราะ
ต้องการให้ทดสอบกำลังใจตนเองว่าตนจะสู้กับกิเลสได้ไหม นั่น
แหละ เพราะบางรายเห็นมาแล้ว พอมาฝึกตนเข้าไปหน่อยนึงสู้
กิเลสไม่ได้ ลักหนีไปก็มี ลาหนีเอาซึ่งหน้าก็มี บางรายพอมาฝึก
ตนเอาเข้าวัดอยู่ไม่กี่วันก็ได้บวช พอบวชเข้ามาก็เดือดร้อนใหญ่
ดิ้นรนอยากสึกขาลาเพศไป อย่างนี้มันมีมาแล้ว

เพราะฉะนั้นแหละเมื่อมันเป็นบทเรียนมาอย่างนั้นแล้วนะ
ผู้ใดมาสมัครขอบวชในวัดนี้นะ ก็จึงต้องให้ได้ฝึกฝนอบรมตนไป
พอสมควรก่อน เห็นว่าใจคอหนักแน่นพอที่จะประพฤติ
พรหมจรรย์ไปได้ อย่างนี้แล้วจึงได้บวชให้เพราะอย่าให้มัน
เสียเวลา เตรียมบวชกันไม่ใช่่ง่าย การตั้งกองบวชแต่ละกอง พ่อ
แม่พี่น้องต้องชวนขวญวายอะไรต่ออะไรเลี้ยงแขกเลี้ยงคน ต้องใช้
จ่ายเงินทองไปไม่ใช่่น้อยเหมือนกันนะ บวชลูกบวชหลานแต่ละ
ครั้ง เพราะฉะนั้นผู้เป็นลูกเป็นหลานต้องคิดดูอย่างนี้ ต้อง
คิดเห็นอกพ่อแม่ลุงป้าหน้าอา พวกเราสนับสนุนให้ตนได้มาบวช
ไม่ควรที่จะไปทำใจให้เหล่าแหละอ่อนแอ ยอมพ่ายแพ้ต่อมาร

ยอมเสียเกียรติยศชื่อเสียง ใครจะว่าไงก็ตาม บทมันจะลู่ บทมัน
จะพยศมาแล้ว เหมือนกับความพยศ วัวพยศ เอาลากครากลาก
ไถไป ลากลื้อลากเกวียนไป เดินไปดีๆ บทมันจะพยศมันก็ทิ้งคน
ออกจากนอกทางเกวียนไปซะ ปลดแอก อย่างนี้นะ วัวอย่างนั้น
นะ ควายอย่างนั้นนะ เคঁาขายไปเข้าหลักไปเลย มันเป็นอย่างนั้น
นะเรื่องมันนะ

ไอ้คนเรานี้นับว่ามีบุญกุศลถึงได้เกิดมาเป็นคน เราต้อง
รักษาความเป็นคนไว้ให้ได้ รักษาเกียรติของความเป็นคนไว้ให้
ได้ เมื่อเราตัดสินใจลงว่าจะทำอะไร จะดำเนินชีวิตไปอย่างไร
แล้วนี้ ต้องให้มันเด็ดขาดลงไป ตายเป็นตาย จะพบอุปสรรค
อย่างไรมาก็สู้ มันต้องอย่างนั้น จึงเรียกว่าเป็นผู้รักษาเกียรติของ
ความเป็นมนุษย์ไว้ ไม่ได้ร้อนก็เอาเย็น นี้ ธรรมดาบัณฑิต
นักปราชญ์ทั้งหลาย ต้องมีความพากเพียรเป็นที่ตั้ง ไม่ใช่ว่าการ
เข้ามาบวชนี้ จะไปคิดเสียว่า อยู่บ้านอยู่เรือนทำแต่การแต่งงาน
ไม่ได้พักผ่อนเลย ลำบากมาก หนีไปบวชแล้วจะได้พักผ่อนบ้าง
คิดอย่างนี้แล้วเข้ามาบวช พอบวชเข้ามาแล้วไม่ทำอะไรแล้ว

พักผ่อนจริงๆ เรียนธรรมเรียนวินัย ก็ไม่เรียน อ้าว เพิ่นจัดการให้
ได้เรียนนักธรรมกันอย่างนี้ พอเรียนไปหน่อยหนึ่งเห็นว่ามัน
ยุ่งยาก หยุคเสียไม่เรียนเอาดี้อๆ ใครจะว่าไ้ไ้กว่าไป อย่างนี้ อัน
นี้เค้าเรียกรักษาเกียรติขของความเป็นมนุษย์ไว้ไม่ได้เลย
เพราะฉะนั้นทุกคนนะให้ฟังเข้าใจ คือว่าถือโอกาสตักเตือนเวลา
อย่างนี้ เพราะเวลามันหายากเหลือเกิน ที่จะได้มีโอกาสได้
ตักเตือน ได้แนะนำภาระกิจอย่างอื่นก็มากมาย ดังนั้นให้เข้าใจ
ตามที่พูดให้ฟังมานี้

เรื่องการบวชนะ ใ้ชีวิตของคนสมัยนี้มันไม่เหมือนสมัยกับ
พระพุทธเจ้า คนสมัยนี้บุญมันน้อย แต่ครั้งพระพุทธเจ้านั้นท่าน
เป็นผู้มีบุญมาก พอไปขอบวชกับพระองค์ในเวลานั้น พระองค์ก็
บวชให้เวลานั้นเลย เพราะพระองค์ทรงรู้แจ้งว่าคนเหล่านี้มีบุญ
มากแล้ว อย่างนี้นะ พอบวชเข้ามาแล้วตั้งอกตั้งใจทำความเพียร
ไม่นานก็สำเร็จมรรคผลเข้าไปแล้ว อย่างนี้แหละ สำหรับคนเกิด
มาในยุคนี้สมัยนี้ สมองก็ทึบ เรียนอะไรก็จำไม่ค่อยได้ แล้วก็ใ้
ความฉันทะความพอใจในการกระทำคุณงามความดีก็อ่อนแอ

เต็มที ทำอะไรก็ไม่เข้มแข็งไม่เอาจริงเอาจัง ไม่ทำความพอใจให้
ยิ่ง ศึกษาเล่าเรียนอย่างนี้นะก็ไม่เอาจริง อย่าว่าแต่มาเรียน
ธรรมะเรียนวินัย เมื่อเรียนภาษาของชาติ ภาษาไทยอะ เรียนวิชา
ความรู้ในโลก ก็เหมือนกัน บางคนนะ ไม่เอาไหนเลย อยู่ไปกับ
เพื่อนไปยังนั้นนะ เล่นไป ไปโรงเรียนก็ดี พอหมดวันหมดเวลาไป
อยู่ไปพออายุครบแล้ว เค้กก็จำหน่ายออกไปเลย ไม่ได้ก็ช่าง ทุก
วันเนี่ย เพราะว่าเนื้อที่ของโรงเรียนมันจำกัด เดี่ยวเอาคนอื่นเข้า
ไปเรียนแทน คนที่เรียนมาแล้วได้หรือไม่ได้ก็ไล่ออกไป ผู้ใด
สอบได้ผู้ใดได้ดีก็เป็นโชคของผู้นั้นไป ผู้ใดเกียจคร้านเฉื่อยชาก็
เลยตกกระป๋องไป ไม่มีความรู้อะไรติดตัวของตัวออกไปจาก
โรงเรียนเลย ใช้อย่างนั้นมันมีอยู่เป็นจำนวนมาก นั้นนะ มันสื่อ
แสดงให้เห็นเลยว่าคนบุญน้อยมันเป็นอย่างนั้น

อันเข้ามาบวชในวัดวาาศานานี้ ก็ยิ่งแล้วใหญ่เลยนี่ แนะนำ
ให้ท่องนวโกวาท หลักสูตรนักธรรมอย่างนี้ ไม่อยากเอาเลย อันนี้
ให้มากขึ้นเข้าใจไว้ เราได้เข้ามาบวชอย่างนี้นะ อย่าไปทำตนเป็น
คนอ่อนแอท้อแท้อย่างนั้น ต้องทำคนให้เป็นคนเข้มแข็งจริงๆ

ต้องเชื่อถ้อยฟังคำของอุปัชฌาอาจารย์ เมื่ออุปัชฌาอาจารย์
แนะนำให้ปฏิบัติตนอย่างไร ทำอย่างไร ต้องตั้งใจทำตามจริงๆ
ต้องทำความพอใจ ที่จะทำตามคำแนะนำสั่งสอนของท่านเต็มที่
เลย มันต้องอย่างนั้นการที่เป็นคนดีอะ เพราะว่าเราวาสนาบารมี
ยังน้อยอยู่ สติปัญญาก็น้อย อย่างนี้ถ้าเราไม่เคารพต่อ
คำแนะนำสั่งสอนของอุปัชฌาอาจารย์เช่นนี้แล้วจะเป็นคนดี
ไม่ได้เลย คนเรามันทำดีได้นะ ทำไมจะทำไม่ได้ แต่ที่มันทำไม่ได้
เพราะมันไม่เชื่อไม่เคารพต่อครูบาอาจารย์ อันนี้สำคัญมาก
เพราะฉะนั้นจึงเตือนไว้ก่อน สำหรับผู้ที่เข้ามาขอบวชเรียนในวัด
วาสนานี้แหละ ถ้าคิดว่าตนจะไม่เคารพต่อ อุปัชฌาอาจารย์แล้ว
อย่าบวชเลย บวชเข้ามาแล้วก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร ไม่ได้
ประโยชน์อะไรเลย ฉะนั้นมันต้องตัดสินใจให้แน่แน่ทุกคน ว่า
ท่านบอกเข้ามาก็จะเข้าเลยแหละ ต้องตั้งใจลงอย่างนั้นจริงๆ มันถึง
จะ...การประพฤติพรหมจรรย์นี้จึงจะมีอันสงฆ์มาก จึงจะได้ผล
คุ้มค่าที่เราเข้ามาบวช

พ่อแม่พี่น้องก็จะได้อานิสงส์ด้วย แล้วก็...เราผู้เข้ามา
บวชนี้ ก็ได้ตอบบุญแทนคุณมารดาบิดา ลุงป้าंनाอา ครูบา
อาจารย์ผู้มีอุปการะคุณหลาย อย่าไปเข้าใจว่าเราไม่เป็นหนี้
บุญคุณของท่านนะ เกิดมาแต่ละคนเนี่ย เอาหนี้ติดตัวมาพร้อม
แล้วนะ หนี้บุญหนี้คุณเลย ไม่ใช่หนี้เงินทองหรือที่ท่านได้เลี้ยง
ดูเรานะนี่ก็ดูรีเปลา มารดาบิดานะ เมตตากรุณามีความรักใคร่
เอ็นดูต่อลูกเหลือล้นพันประมาณ จึงเลี้ยงลูกใหญ่มาได้ ถ้า
มารดาบิดาขาดเมตตาจิตนี้แล้ว ท่านปล่อยให้เราตายแต่ยังน้อย
โหนดเราก็ตายแล้วนะ ปานนี้ เพราะเราช่วยตัวเองไม่ได้เลยนี้ เกิด
มาที่แรกนะ ที่จะใหญ่โตมาได้เนี่ย โห้ย มารดาบิดาต้องทะนุ
ถนอมเอาซะเต็มที่เข้านะ ไม่เห็นแก่ความยากลำบากเลย ซักผ้า
ซั้ตีผ้าเย็บวสารพัด ทว่าอยู่ในอุปการะของมารดานะเป็นส่วน
ใหญ่ บิดานั้นเรียกว่าอยู่วงนอก บิดานั้นเป็นผู้รับภาระหาเงินหา
ทองมาจุนเจือมาเลี้ยงลูก เลี้ยงเมีย เมียนั้นก็เลี้ยงลูก ให้ผ้าไปหา
เงิน ทุรกรรมลำบาก กว่าที่จะเลี้ยงลูกใหญ่ แต่ละคนนะ มันต้อง

คิดให้เห็นว่าเรานี้แหละเป็นลูกหนี้ของท่านแน่นอนเลย หนี้บุญ
หนี้คุณ

ทำอย่างไรเราจึงจะชดใช้หนี้บุญคุณนี้ได้ พระพุทธเจ้าตรัส
ว่า บวชแลเป็นการใช้หนี้บุญคุณของท่านผู้มีอุปการะตนได้เป็น
อย่างดี เป็นอย่างสูง สูงกว่าผู้อยู่ครองเรือนแล้วอุปถัมภ์บิดา
มารดา เพราะว่าผู้ที่เข้ามาบวชแล้วนี้ พ่อแม่ก็ดีอกดีใจหลาย ลูก
ของคนได้ล่วงเกินพ่อแม่มาอย่างไรพ่อแม่ก็โหดกรรมให้หมด
ไม่ถือโกรธถือเกลียดเลย ดุชิ พ่อกับแม่นะ พ่อแม่ถึงได้บุญด้วย
นั้นแหละ ถ้าหากว่าลูกนั้นบวชเรียนธรรมวินัยไปฝึกฝนอบรม
จิตใจตนเองไป ได้ความรู้ความฉลาดในธรรมในวินัย ตนก็มี
คุณธรรมอยู่ในใจอย่างไร และก็พยายามแนะนำชักจูงพ่อแม่ที่มี
ความเห็นผิดให้เกิดความเห็นถูกขึ้นมา พ่อแม่ยังทำความชั่วอยู่
ก็แนะนำให้ละความชั่ว ให้ทำความดีได้ ใช้อย่างนี้เนี่ยยังเป็น
การตอบบุญแทนคุณค่าข้าวฟ้อนและน้ำนมของพ่อของแม่ได้
เป็นอย่างสูงทีเดียวเลย ผู้เป็นนักบวชเนี่ยพ่อแม่เคารพนี้ ถ้าทำดี
จริงๆนะ ถ้าทำตัวเป็นพระเป็นเณรจริงๆ พ่อแม่ก็กราบก็ไหว้

โน้มน้าวให้คิดดู ดั่งนั้นมันจะไม่เป็นการตอบแทนบุญคุณท่านได้
อย่างไรหละ แต่ทีนี้ถ้าหากตนทำไม่ดีประพฤติเหลวไหลใจคอ
เหลวแหละ ไม่ฝึกตนให้หนักแน่นให้ตั้งมั่นด้วยดีอย่างนี้ละก็
พ่อแม่ก็ไม่นับถือแล้วอย่างนี้ ทำให้พ่อแม่เสียใจอีกชั้นนะ โอ้ย
ลูกเรานี้บวชทั้งที่เอาดีก็ไม่ได้ อย่างนี้ก็ทำให้พ่อแม่หนักใจเลย
การบวชเช่นนี้นับว่าได้ประสบในสิ่งที่ไม่ใช่บุญซะแล้ว ไม่ใช่ได้
บุญนะบัดนี้ละ

เพราะฉะนั้นทุกคนให้ระลึกไว้เสมอ เมื่อเราบวชเข้ามาแล้ว
เราจะต้องประพฤติตนทำตนให้พ่อแม่ยินดีด้วยจริงๆ ให้อุปัชฌา
อาจารย์ยกย่องนับถือจริง เราจักไม่ทำตัวเป็นคนเหลว ให้ตั้งอก
ตั้งใจไว้อย่างนี้และให้ตั้งใจว่าเราจะต้องเรียนธรรมเรียนวินัยให้
ได้ บวชเข้ามาแล้วนะ เพราะธรรมวินัยนี่นะเป็นตัวของพุทธ
ศาสนานะ ให้เข้าใจ คำว่าเรานับถือพระพุทธศาสนาก็นับถือ
ธรรม นับถือวินัยนี่นะ คำว่านับถือต้องเรียนรู้สิ ต้องจำให้ได้ เมื่อ
เรียนรู้จำได้แล้ว ลงมือปฏิบัติตาม สิ่งใดที่ทรงสอนให้ละเว้น เรา
ก็เว้น สิ่งใดที่ทรงสอนให้ทำตาม เราก็ทำบัดนี้ อย่างนี้ถึงเรียกว่า

ผู้นับถือพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นแหละเมื่อได้ยินได้ฟัง
อย่างนี้แล้วให้ฟังพากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติไปด้วยความ
ไม่ประมาท

ที่มา: <https://youtu.be/t2AqFo4L-9I>